

Strážce kamenů

sepsal Gelyf Sig
Bjorinský thén

Já dlouho čekal u ochránců. Pravdu však znát musím: jsou ony příběhy pravdivé? Jistě jste je slyšeli. Příběhy o kamenech, jež prastarým hrdinům přinesly moc, o těch několika málo vyvolených, kteří si z nich mohli vybrat a přepsat tak svůj osud. Samozřejmě, že jste je slyšeli, vždyť právě proto se dotýkáte kamenů, když procházíte kolem. Slyšeli jste, že přinášejí štěstí, že jsou znamením od bohů. Ale nepřemýšlíte o vašich činech. Nemají pro vás žádný význam. Vidím vám to na očích, když mě míváte. Nevěříte. Ale já vždy věřil. Vždy jsem cítil, že jsem jedním z těch, jejichž osud nebyl při narození předurčen hvězdami. Jeden z mála, kdo může tyto kameny vyžít, čerpat moc bohů a s její pomocí měnit nejen svůj život, ale i svou budoucnost. Vždy jsem to cítil.

Během svého života jsem stihl mnohé. Bojoval jsem v bitvách, bránil jsem vesnice, vyrážel jsem na nejrůznější dobrodružné výpravy po celém Skyrimu. Porazil jsem Družiníky Bílého Průsmyku v boji a vykonal činy hodné věčného velebení v písních Bardské akademie. Žádný úkol pro mě nebyl moc velký či malý, mohl-li mi zajistit čest, slávu a důkaz toho, že si moc kamenů zasloužím. A i přesto, nic.

Během svých cest jsem našel mnohé z těchto prokletých kamenů a žádný z nich nezareagoval na můj dotek. S každým novým činem jsem se vracel k ochráncům zvědavý, jestli mě bohové konečně uznají hodným. Ale tyto dny jsou již nenávratně pryč. Jsem starý muž a již nemám sílu dál bojovat. A proto tu sedím a sleduji tváře těch, kteří procházejí kolem za svými každodenními povinnostmi na cestách z jednoho města do druhého. Většina z vás se na kameny ani nepodívá. Nikdy jste nezaslechli jejich volání a nikdy vás nebudou přitahovat. Během některých dní vám závidím.

Já dlouho čekal u ochránců, neboť pravdu znát musím. Jsou ony příběhy pravdivé?